

Сосновский Артем Станиславович

5 клас

Молдова. Приднестровье.

Слободзейский район, с. Паркани.

Ул.Благоева, 15,

МОУ «Парканская СОШ №1 им.А.Стоева»

E –meil: tsosnovskaia26@mail.ru

Ръководител: Пилътек Мария Тимофеевна

Моето откритие на прародината на България.

**Я кажи ми, облаче ле бяло,
отде идеш, де си ми летяло?
Не видя ли бащини ми двори
и не чу ли майка да говори...**

Душата ми се изпълни с радост, че мога лично да видя местата, където са живеели моите предци. Толкова много истории съм чувал ... толкова много пъти съм сънувал България ... Дори започнах да се опитвам да пиша стихове.

Сон о Болгарии.

Я мечтал о далекой чудесной стране,
Что во сне однажды привиделась мне.
Там высокие горы, густые леса.
О Болгария далекая! Мне б увидеть тебя!

А на розовом поле густой аромат,
Звуки музыки льются и чудесный закат.
Здесь приветливы лица и щедрый народ.
И ритмичный тьпан всех зовет в хоровод.

А сколько Храмов на горах стоят?
Небесным светом освещенные
Секреты древности хранят
Луной и солнцем озаренные.

Зреет гроздь винограда на гибкой лозе,
Каждый город, как сад, что расцвел на заре
Ты приснись мне опять , Болгария , дивный край,
Залитый солнцем розовый рай.

Сърцето ми ликуваше, че мечтата се сбъдна, но и се свиваше от осъзнаването на това, което трябваше да преживеят моите прапрапрадядовци и прапрапрабаби. Опитах се да си представя далечното минало. И се появи картина от живота им. Като малки деца пасяха агнета тук, а като пораснаха, засяха пшеница, събираха реколта, отглеждаха грозде. Придружена бе тази картина с пропитата песен "Моя страна, моя България", която се изливаше над просторите на прародината:

Моя страна, моя България!
Моя любов, моя България!
Моя тъга, моя България,
при теб ме връща вечно любовта.
Приветствуя тебя, Болгария,
Родина прадедов моих!
И сердце то тревожно замирает,
То радостно стучит
.Как отголосок минувших веков
Я внятно слышу голос предков:
«Добро пожаловать в наш край родной,
Объятый величавой красотой!»

Какво аз за България ? Много малко. Затова искам да кажа няколко думи за моите предци...

Родителите на -пра-пра -прабаба Николаева Анна Ильинична са родени и живели в България. Но преследвани от турците и в търсене на най-плодородните земи през втората половина на 11 век оставили родните си места и , попаднала на левия бряг на Днестр на тогавашната огромна руска империя , в село Търновка.

През 1899 г. е родена нашата пра-пра-пра-прабаба. Купувайки си тук къща и парцел са започнали да живеят. От родната България донесоха умение да се отглеждат зеленчуци. Израснала тя е в молдавско село Търновка и затова тя хубаво знаела и молдовския и български език.

Като станала 15 години бащата на пра-пра- -прабаба е купил къща в Паркани, където основно са пребивавали сънародници от България и с цялото си семейство се премести в село Парканы. През няколко години дори и улицата била наречена в чест на българския революционер Христо Ботев.

През 1920 година баба се е омъжила за парканец Николаев Иван Стапанович. В Паркани всички хора се знаеха по клички. Кличката на дядо ми- "Шлемба". След сватбата той започна да живее в семейството на жена си. Нейната кличка -"Рички", Така и семейството му започват да се нарича "Рички" И до ден днешен всички ние сме "Рички".

През 20-те години на XX век е бил голям глад. Веднага след сватбата дядо събрал няколко неща и изпратил младите в град Одеса, за да обменят стоки на хранене. В Одесата нищо не можеха да поменят. Гладът е бил навсякъде. Когато тръгнали да се ходят у дома, видяха човек, който продаваши римония. Дядо предложил на баба да купят тази римония, въпреки че повод за веселба не е имало. Да, и в семейството никой не можел да свири . Когато се върнали у дома, родители от прага попитали ги, какво те наменяли. Отговорът е много прост – римония!

Дядо научи се да свири "Марш" и още 1-2 мелодии. С такъв репертоар той играл на веселите българските свадби.

В семейството на Ричи са родени 4 дъщери и един син.

До днес ние живеем в това село, на същата улица и в същия дом. Ние помним и знаем корените си, се гордеем с нашите предци. Аз много искам да отида в далечна своята историческа родина. Ние сме твои , родна България! Не забравяй нас и не си оставяй своите синове и дъщери!

Мисля, че това е мъничко чудо. Чудо да уважаваш нещо ново за своите предци, да се гордееш с тях.

Човек не може да живее без паметта на своите предци. Това е като дърво без корени. Българският народ, бягайки от Османското иго, грабежите и насилието, които в продължение на 5 века продължават по българските земи, са принудени да си търсят нов дом, който за тях стана е Бесарабия.

На раменете на обикновените работници лежи тежкото бреме на първепроходците, чиито мазолести ръце са орани хиляди хектари плодородна девствена земя и е построено село Паркани.

Единственият недостатък е, че българската колония е доста близо до турската граница. През 1806 г. започва нова продължителна руско-турска война. От началото на войната бежанският поток от България към Молдова се засилва. Заинтересовано лице в селище на територията новоросийск, царското правителство се обръща към българите с предложението на руския подданства: "Всички тези, които желаят да се възползват от сим предложение, ще намерите в Русия сигурно убежище, макар и за заселването си, ще получат земя в Крим и в степите между Грешки и били създадени лъжливи, и че от тамошних шефове, доставени им, всички ще се възползват и всички необходими помагала за заведения на тяхната икономика". И се протегна към бежанците. Много трогателно описва това в своето стихотворението моята учителка Пилтек Мария Тимофеевна, чиито далечни предци също са от България.

За преселенците от България във Паркан...

Вървът дни, години, векове...

В бъдещо устремен българския дух.

И тръгнал той чак от Аспарух

И стигнал тук : до нас, при мен.

И тупка моето сърце.

Душата трепка и замира,

Като представя: вълк как влече

Каруцата в далеката чужбина.

Тежки бешиха години:
Да оставиш милата родина.
И на кораба да плуваш по морето
Да си търсиш ти късмета.

Тежко да оставиш родния си край
Дето вятър весело играй
Пресен дъжд земята оросява,
И всяка сутрин сълнцето изгрява.

И така тъгуваш за зората...
Когато тя огряла теб за пъви път,
И така тъгуваш за земята...
Оставената в милия ти кът
.
Как да стане роден чуждия ти край?
Трябва много време да промине.
На чужбината горчив става сладкия кравай
А сълзите още по-солени.

Но над Паркан сълнцето изгря.
Живеят тук хора горди и трудолюбиви.
И мисля, че моите деца,
Ще бъдат тук щастливи, свободни и игриви.

Пристигайки на чужда земя, в новата си родина, много от преселниците са водели волове, коне, магарета, телета, овце, кози. Носели от България освен храна, дрехи и покъщнина, и зеленчукови семена, костилки от овощни дървета, лозови пръчки и др. В последствие българите по тези земи се оказват по-трудолюбивите земеделци в сравнение с молдованите, украинците и руснаците. Затова мнозина от тях забогатяват, произвеждайки много и качествена продукция.

И въпреки факта, че на българите са обещани земи, свобода на вероизповеданието, право на търговия в Бесарабия, всички те вярвали, че няма да бъдат тук дълго, че ще настъпят добри времена и ще се върнат на родната си земя. Всеки знаеше, че любовта към родината е най-важна. Това е, което те разбират най-добре: и дори 500 години под турско робство не може да заглуши копнежа и болката за любимата си родина

На мястото на селището българите получавали до първата си реколта от 5 до 10 копейки дневно. Голяма парична сума от 300 рубли. преселниците са получили за икономическо придобиване-за изграждане на собствен дом, закупуване на селскостопански инвентар, работник и продуктивен добитък. Всяко българско семейство получава до 60 десятъка от държавната земя.

Най-важното, освен освояване на новите земи, е запазването на езика, бита и обичаите. Сравнително бързо те постигат икономическо развитие и успешно се грижат за своите духовни центрове

В същото време трябва да се подчертае, че българите са запазили своята традиция – трудолюбие. В българските села обикновено се помещавали едни от най-силните стопанства като Парканите,

Регламентът от 1804 г. за преселниците установява, че българите ще се занимават с тези видове селско стопанство с активното съдействие на провинциалната администрация

На виноградишѣ.
Сборъ винограда.

Случаи на продажба на земя в паркове на практика не е имало. Отношението към земята като основен домейн се запазва и много по-късно (дори и в съветско време в парковете е почти невъзможно да се закупи парцел).

Първоначално в колонията отглеждали черници, занимавали се с копринени буби. С течение на времето жителите започнаха да обръщат все по-голямо внимание на хлебопроизводството, градинарството и лозарството, които бързо могат да донесат доходи. Особена гордост на парканите бяха овощните градини, засадени в днестровските плавници от село Бичок до самата Търновка.

С трудолюбието и пестеливостта си българите придобиват голям авторитет сред своите съседи молдовци, украинци, руснаци и отношението им към тях винаги е било миролюбиво, дружелюбно.

Преселниците строиха домовете си временно: надяваха се, че няма да останат дълго тук. Къщите се наричаха мазанки.

Но времето минавало... новите къщи на българите станали чамурни и плетньови, както и каменни и тухлени с прозорци към улицата. В такива просторни къщи през лятото беше хладно, а през зимата – топло. Те издържаха добре на земетресения. Всяко населено място се състоеше от прави, широки улици, от двете страни на които се разбъркаха дворовете на имението, къщите в които бяха построени една срещу друга.

Българите-преселници пряли, правели вино.

Първопоселците донесли със себе си от родните си краища и огромното песенно-музикално богатство на българския народ, което като щафета предавали на всяко следващо поколение. Във всяко селище пееха всички-и стар, и млад, който имаше глас. За

всеки вид работа, за всеки ритуал имаше подходяща песен. Сред българите имаше лица, които познаваха десетки и сотни песен.

Паркани ... това е мъничка България. Единственото българско село в Приднестровието. Сега тут живеят 14 хиляди души.

Не можем за забравим имената на хората, които посветили целия си живот в служба на Родината, които я обичали такава, каквато тя е: разорена, изтощена ...

Христо Ботев, Иван Вазов, Васил Левски, Г. Раковски ... станаха легенда. Тези имена са звучали в нашето семейство от детството. Баща ми често пред гостите четеше стихове от Х. Ботев и И. Вазов. Още в първи клас прочетох стихотворението "Обич" на празника на Д. Габе. Също така пеехме песен от думите на И. Вазов "Синчец". Прадядо е воювал в България и много често разказвал за тази невероятна страна, за нейните хора. И как той говореше!.. За това написах стихотворение.

България в моих мечтах.

История семьи моей всегда волнует душу
Люблю я дедушку послушать.
Мне дедушка рассказывал о странах,
О людях, океанах и морях.
Но самые любимые рассказы-
О прадедов родных краях.
И о далекой родине прекрасной
Где солнце светит ясно-ясно
Где горы- великаны уперлись в облака
И где журчит по камушкам вода.
Давным –давно пришли в село болгары
Здесь Родину вторую обрели
И счастье горькое здесь обретали
Детей растили: жили , как могли.
Здесь я родился. Здесь я учусь
Язык болгарский мне родной.
И все же часто в мыслях уношусь

К тебе, българский край родной.
Как я мечтаю увидеть ту страну
Воспетую моим дедулей.
Он воевал здесь в ту страшную войну,
Чтоб счастливо мы сегодня жили.
Привет тебе, далекий край родной!
С твоими темными лесами!
С твоею Старой Планиной!
И неоглядными полями!

Той казваше, че българският народ винаги се е славел със своите традиции, вярвания и старинни приказки. Всеки, който поне веднъж е пътувал в България, на първо място, да се говори за естествената красота, високи планини, при разглеждане на които се чувствате замаяни, за най-чисти Рилски езера, за наводнена слънцето курорти, който е известен България, и разбира се, за религия на българския народ – за нея са красиви манастири. Невъзможно е да се забрави тази земя. За нея може само да се пише поезия.

България в моите мечти.

Някой мисли за Германия
И мечтае за Дубай.
Азъ пък искам във България
Във страна, във добър край.
Искам аз да видя села.
Те увите със цветя.
Там живеят добри хора,
И ще посрешнат и угостят
Танци бистри и красиви
Ще зарадват поглед всяк
Ритми леки и игриви
Ще вълнуват мени пак..
Ах, България, България!
Слънце, въздъх и вода.
Нека далечната Родина
Процветява на века.

Аз съм много счастлив. При нас в училището работи преподавател от България г. Велико Търново и четете български език и литература – Петър Кирилович Иванов. Считаю, че той е той патриотът на своята страната, който дойде тук с благородната мисия – да научи нас, децата, да говорим на български език. Именно с него посетихме 4 пъти България на Международния фолклорен фестивал в град Каварна и донесохме много грамоти, купи и медали.

В часовете му е много интересно. Това ли е л не любов към Родината? Всеки й служи както може. Кой толкова всеотдайно дава всичките си сили за нея през последните пет години: далеч от семейството, сам на чужда земя. Въпреки, че не е сам... той има нас!

Той ни запознава с българския фолклор, с българските революционери - апостоли на свободата.

Срещата в часовете с Васил Левски развълнува душата ми. И у дома с родителите си все още говорихме за това: всеки каза това, което знаеше. Също така в нашето село е издигнат паметник на Васил Левски-революционер, участник в освободителното движение, национален герой на България.

Майка ми работи като екскурзовод и винаги води група туристи до паметника на В.Левски. Левски се появява на българската историческа сцена с идеята да подготви съзнанието на народа и да го устреми към свободата, чрез създаването на народна организация, съставена от комитети в градовете и селата. Това поставя Левски начело на освободителното движение. Една от основните идеи на Левски е, че освобождението на България може да бъде постигнато само чрез победоносна революция. Революцията трябва да бъде извършена чрез всенародно въстание, така че е необходима революционна организация, която трябва да включва всички имоти на отечеството, трябва да участва целият народ.

Трябва да се има предвид, че тази народна революционна организация е създадена в условията на жестоко робство, страх и безсилие. българският дух. Той знаеше, чувстваше, разбираше: "Подвигът е брат на победата. Защото всеки подвиг е победа." Но той добре разбирал, че първата битка за свобода не е на бойното поле, а в съзнанието на българите. И първата победа е победа в духа. Историкът Николай Генчев пише: "вековният сън е прекъснат. Обществото се събуди и последва Апостола на свободата.

По някаква причина се оказа забравен Г. Раковски. Г.Раковски-идеолог на четническата тактика в освободителната борба на българския народ. Той разглежда създадените партизански отряди като инициативна сила, включваща в борбата широки маси от хора. В състава му през 1867 г. "временният закон на горските Народни отряди" формулира идеята за превръщането на отделните чети в част от централизираната военна организация. Той се застъпва за създаването на тайни общества с цел пропагандиране на идеи за бунт срещу турските власти.

Г. Раковски се показва също като изключителен, страстен поет. В стихотворението "Горски спътник" възпява борбата на българските хайдуци срещу потисниците. В издававшихся им вестниците "Българска дневница", "Дунавский Лебедь" в списание "Бъдущност" прекарва идеи братска солидарност на балканските народи в борбата за своето освобождение.“

Идеята за свобод, братство е неразривно свързана със завета на любовта. И преди всичко любов към Родината. Апостолите на свободата дадоха ярък пример за любов и всеотдайност и призоваха към същото народа. Христос заради любовта си към хората се принесе в жертва, така че и българите трябваше да проявят истинска любов към своя народ и готовност за саможертва. Само този, който е готов на саможертва, е християнин и човек. Не за себе си, не за спасението на душата си човек и християнин трябва да мисли, а за ближния си, за народа и да бъде готов да се жертва за него.

Всеки от тях призова хората да следват пътя към свободата чрез любов към родната земя и всеотдайност. И народът Го последва. Именно в това се състои величието на епохата, създадена от В. Левски, Г. Раковски, Х.Ботев.

Те припомниха на хората завета на Христовата любов към ближния , издигнаха до безпрецедентна висота в българското съзнание – височината на братството. Само братството може да изпълни завета на любовта между всички хора . Да обичаме ближния

ни е завещал Христос, но ближният е този, на когото помагаме и за когото мислим, независимо от неговата вяра.

Поетът Христо Ботев ще каже за Левски: "твоят единствен син, България", обръщайки се към родината си .

Възхищавам се на такива хора . Хората са легенда... Хората са герои. ..Хората са Апостоли... Аз съм изключително горд, че съм българин. И наистина искам да говоря с Иван Вазов, след няколко поколения.

Азъ съм българин!
(«Разговор с Иван Вазов»)

Азъ съм българин! И имам право
Да се гордея с името това!
По всичката земя се разнася слава
За моята далечната страна.

България! Син съм азъ твой !
И за това съм щастлив!
Че мамичка ме дади тоз език
Че българската реч звънти във песни
И радва мени всеки миг!

Азъ съм българин! И година на година
По смеляв аз ще ставам и по як!
Защото корените ми са намирал
От непокорния българския юнак!

Азъ българин съм! С това азъ се гордея!
Целувам българския флаг!
И заверявам, че от човешките закони
Няма да отстъпя ни на шаг!

Любовта към Отечеството превъзхожда всички световни добрини.
Любовта към Родината не е само думи. За възрастен, разумен човек-това е отговорност за всичко, което се случва с родината. Това е задължение непрекъснато да прави всичко по силите си, за да защити и просперира родината... И тази любов е неразделна част от уважението към всички достойни хора, с които съм израснал, живея един до друг, които преди всичко са мои роднини – и по култура, и по генетика.

Обичам рода си и тази любов се изразява в желанието да продължа делата на моите близки и далечни предци. Мой дълг е да съхраня най – доброто, което родът ми е натрупал, което седи във всяка моя клетка-да го съхраня и да го умножа. И така, мой дълг е да продължа рода си!

Дългът ми е към семейството ми: да се уча усърдно, да опознавам света, да обичам всичко, какво е свързано с понятието Родина.

Мой дълг да бъда морален човек е да живея по съвест, по чест и по справедливост .
Но любовта към родината неизменно е едно от най-почитаните и важни качества на човека.

Понятието "Родина" често се свързва с най — близките и най-близките хора за всеки човек-майка и баща. Родината-майка-обичайният обрат, който говори за това кой ни е отгледал и възпитал. Отечеството е това, което бащата ни дава: идеята за корените, за отговорността за страната, за готовността да се застъпим за нея.

Обичам мястото, където съм роден, обичам Приднестровието си, обичам недостъпна
още за моята концепция, историческа родина-България.

Моим болгарским предкам посвящается...

Бессмертный дух – дух моих предков
В нем Вера есть и радость и любовь!
В нем сила – настолько крепкая
Что он не сломлен ни одним из своих врагов.

Болгарский дух – тут дело в чести
Тут гордость за своих сынов
На протяжении долгих лихолетий
Был ты защитой для матерей и стариков.

Болгарский дух – в нем есть тревога!
Отвага и решительности шаг!
В нем места нет предательству, невзгодам
В нем злости нет и нет преград.

Есть солнце, небо, радуга и горы
Моря с прозрачною водой
Есть то, что пронесут народы
Через поколения с собой.

Я – внук болгар! И горд я этим.
Своих дедов благодарю
За жизнь достойную и светлую,
Что кровью оплатили счастливую жизнь мою,

Благодарю за каждое мгновенье
За каждый мною прожитый день
Клянусь, что буду я достойным сыном
Что буду твердым, как кремь

Так уж повелось в роду моем болгарском
Все предки умели родину спасать
И со своим характером бунтарским
Мы не позволить родине страдать.

Много силно обичасм си своето родно село и често му посвещавам стихове.

**Размышления о Парканах – болгарском селе,
единственном болгарском селе в Приднестровье**

С поселения болгарского выросло село,
Над седым Днестром строилось оно.
И болгар обозы потянулись тут
Чтобы здесь остаться и найти приют.

И село вот уж 200 лет стоит
Там, где Днестр бурливый делает изгиб
И годы не состарили облика села
Жизнь Болгарии в нем отражена.

Были и репрессии и была война
Голода, разрухи хватило всем сполна.
Но живет и строится бедам всем назло:
Красивые Парканы – болгарское село.

Мои Парканы – дивное село,
Красивей вы не видели еще
Нет милей и краше моего села
Парканская земляца – болгарская земля.